

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ОДЕСЬКА ПОЛІТЕХНІКА»
ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ І
ЗВ'ЯЗКУ
УНІВЕРСИТЕТ МІКОЛАСА РОМЕРІСА (ЛИТВА)
SCIENCE AT RISK Emergency Office
ЗАХІДНЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО
АГЕНТСТВА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ
ВІННИЦЬКА ОБЛАСНА ВІЙСЬКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ
ВІННИЦЬКА ОБЛАСНА РАДА
ВІННИЦЬКА МІСЬКА РАДА**

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**V Всеукраїнської науково-практичної конференції
(з міжнародною участю)**

**«ПОЛІТИЧНІ, ПРАВОВІ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНІ ПРОБЛЕМИ
ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА ПУБЛІЧНИХ
СЛУЖБОВЦІВ У ВОЄННИЙ ТА ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД»**

24 ЧЕРВНЯ 2026

М. ВІННИЦЯ

УДК 351/354:174:34(477:4)(06)

P64

«Політичні, правові та організаційні проблеми діяльності органів публічної влади та публічних службовців у воєнний та повоєнний період»: збірник матеріалів V Всеукраїнської конференції з міжнародною участю (м. Вінниця, 24 червня 2026 р.). Вінниця : ТОВ «Друк», 2026. 264 с.

Збірник містить матеріали Всеукраїнської наукової конференції з міжнародною участю **«Політичні, правові та організаційні проблеми діяльності органів публічної влади та публічних службовців у воєнний та повоєнний період»**. До збірника увійшли тези доповідей, в яких розглядаються актуальні науково-прикладні проблеми діяльності органів публічної влади та публічних службовців у воєнний та повоєнний період. Наукові ідеї, висловлені у збірнику, відображають особисту думку авторів. Редакційна колегія не несе відповідальності за зміст наукових публікацій і дотримання авторами правил академічної доброчесності.

Рекомендовано до друку вченою радою факультету права, публічного управління і менеджменту Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського (протокол №1 від «26» серпня 2026 р.)

Рецензенти:

Лазор О. Я. – доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічного управління та менеджменту Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.

Мельничук О. Ф. – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри публічно-правових дисциплін Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

Відповідальні за випуск: Лапшин С.А., Круць А.І. .

Адреса редколегії: 21000, м.Вінниця, вул.К.Острозького, 32, к.3, ауд.306

© Вінницький державний педагогічний
університет
імені Михайла Коцюбинського, 2026
© Автори статей

ЗМІСТ

Бевз Т.В. ЦИФРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ У СТРАТЕГІЧНОМУ ПЛАНУВАННІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	6
Венгер О.М., Фурсін О.О. СТІЙКЕ ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ЯКІСТЬ ПУБЛІЧНИХ ПОСЛУГ: ВИКЛИКИ ВОЄННОГО СТАНУ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ	13
Головко О.М. ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ РОДИН ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНИХ ТА ЗНИКЛИХ БЕЗВІСТИ ВІД ІНФОРМАЦІЙНИХ ЗАГРОЗ	22
Демченко Ірина ПРОБЛЕМИ ТА ВИКЛИКИ ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ПІД ЧАС ВІЙНИ	27
Дяків Н.В., ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ІНТЕРНЕТ-СЕРЕДОВИЩЕМ В УКРАЇНІ У ВОЄННИЙ ТА ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД: ВИКЛИКИ ДЛЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ	32
Зелінська О.В. ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ	38
О. В. Климчук ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	43
Кронівець Т.М., Піпко А.М. ПРАВОВІ ТА УПРАВЛІНСЬКІ ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ОКРУЖНИХ МІСЦЕВИХ СУДІВ	54
Курдибаха С.А НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У МУНІЦИПАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	60
Кушко І.С. ДОКУМЕНТАЦІЙНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ЯК СКЛАДНИК ПРОФЕСІЙНОЇ СТІЙКОСТІ В УМОВАХ КРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ	66
Лазор О.Я., Лазор О.Д. ПРАВОВА ПРИРОДА ТА ВИДОВА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ: КОМПАРАТИВНИЙ ПІДХІД	72
Лазор О.Я., Байраківський В.В. СТАТУС ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ У ОРГАНАХ СУДОВОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ	83
Лазор О. Я., Пустова А. О. ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В УМОВАХ БЕЗПЕКОВИХ ВИКЛИКІВ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ	90

УДК 338.246.025.2:620.9

О. В. Климчук,

доктор економічних наук, професор,
професор кафедри публічного управління та менеджменту
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського,
м. Вінниця

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

***Анотація.** У статті визначено, що енергетична безпека є ключовою складовою системи національної безпеки, оскільки забезпечує стійкість функціонування економіки, обороноздатність держави, стабільність соціальної сфери та безперервність діяльності органів публічного управління. Доведено, що в умовах воєнного стану особливого значення набувають питання підвищення енергетичної стійкості, розвитку відновлюваної енергетики, впровадження сучасних цифрових технологій управління та інтеграції України до європейського енергетичного простору.*

Запропоновано напрями вдосконалення механізмів публічного управління, зокрема модернізацію енергетичної інфраструктури, розвиток розподіленої генерації, посилення кіберзахисту енергетичних систем, підтримку інноваційних технологій та удосконалення механізмів антикризового управління, що сприятиме зміцненню енергетичної стійкості України, підвищенню ефективності системи публічного управління та забезпеченню передумов для стабільного післявоєнного розвитку держави.

***Ключові слова:** публічне управління, енергетична безпека, воєнний стан, відновлювана енергетика, післявоєнне відновлення.*

Актуальність. У сучасних умовах розвитку України проблема забезпечення енергетичної безпеки набуває стратегічного значення та виступає одним із ключових елементів системи національної безпеки держави. Повномасштабна військова агресія російської федерації спричинила безпрецедентні виклики для функціонування енергетичного сектору України, зокрема масові руйнування об'єктів критичної енергетичної інфраструктури, порушення стабільності енергопостачання, зростання ризиків енергетичної залежності, дефіциту енергоресурсів та дестабілізації економічної системи держави. У таких умовах енергетична безпека стає не лише економічною чи технічною категорією, а важливим чинником забезпечення обороноздатності, соціальної стабільності та стійкості функціонування державного управління.

Воєнний стан суттєво трансформував підходи до формування державної політики в системі енергетичної безпеки. Систематичні атаки на енергетичну інфраструктуру України, обмеження доступу до окремих видів енергетичних ресурсів, зростання навантаження на енергетичну систему та необхідність швидкого відновлення пошкоджених об'єктів актуалізували потребу у створенні ефективних механізмів публічного управління у сфері енергетичної безпеки, оскільки ефективність функціонування енергетичного сектору значною мірою залежить від якості державного регулювання, стратегічного планування та координації діяльності органів публічної влади. Особливого значення набуває забезпечення безперебійного функціонування енергетичної системи, диверсифікація джерел енергопостачання, розвиток відновлюваної енергетики, модернізація енергетичної інфраструктури та інтеграція України до європейського енергетичного простору.

Водночас сучасна система державного управління у сфері енергетичної безпеки України характеризується низкою проблем, серед яких недостатній рівень координації між суб'єктами управління, обмеженість фінансових ресурсів для модернізації енергетичної інфраструктури, висока вразливість критичних об'єктів до зовнішніх загроз, а також потреба у вдосконаленні механізмів кризового реагування та стратегічного управління енергетичними ризиками.

Відтак, актуальність дослідження забезпечення енергетичної безпеки України в системі національної безпеки в умовах воєнного стану зумовлена необхідністю підвищення стійкості енергетичної системи держави, удосконалення механізмів публічного управління у сфері енергетичної політики, мінімізації впливу воєнних ризиків на функціонування критичної інфраструктури та формування стратегічних засад сталого розвитку енергетичного сектору України відповідно до сучасних безпекових викликів і європейських інтеграційних процесів. У контексті євроінтеграції особливого значення набуває впровадження сучасних підходів до управління енергетичним сектором, які базуються на принципах енергетичної стійкості, енергоефективності, декарбонізації, цифровізації та сталого розвитку. Це потребує наукового обґрунтування нових механізмів державної політики у сфері енергетичної безпеки та визначення ефективних інструментів їх реалізації в умовах воєнного стану. Забезпечення енергетичної безпеки безпосередньо впливає на функціонування економіки, соціальної сфери, оборонного комплексу та систем життєзабезпечення населення. Саме тому формування ефективної державної політики у цій сфері є необхідною умовою підтримання національної стійкості держави, забезпечення стабільності функціонування територіальних громад та створення передумов для післявоєнного відновлення України.

Метою статті є вдосконалення державної політики у сфері забезпечення енергетичної безпеки України в системі національної безпеки в умовах воєнного стану, з урахуванням необхідності підвищення стійкості енергетичної інфраструктури, забезпечення стабільного функціонування енергетичного сектору, мінімізації впливу внутрішніх і зовнішніх загроз, розвитку механізмів кризового управління, інтеграції України до європейського енергетичного простору та формування передумов для сталого розвитку і післявоєнного відновлення держави.

Результати статті. В умовах воєнного стану забезпечення енергетичної безпеки України виступає одним із ключових пріоритетів державної політики та є важливою складовою системи національної безпеки. Повномасштабна

військова агресія російської федерації спричинила масштабні руйнування об'єктів енергетичної інфраструктури, суттєве зростання ризиків нестабільності енергопостачання, порушення функціонування критично важливих секторів економіки та загрозу соціально-економічній стабільності держави. У таких умовах питання формування ефективних механізмів публічного управління у сфері енергетичної безпеки набуває стратегічного значення та потребує комплексного наукового обґрунтування, яке має базуватися на аналізі сучасних концепцій національної та енергетичної безпеки, теорії публічного управління, кризового менеджменту, а також міжнародного досвіду функціонування енергетичних систем в умовах воєнних і кризових загроз. Як наслідок, сучасна система забезпечення енергетичної безпеки має ґрунтуватися на принципах системності, адаптивності, енергетичної стійкості, диверсифікації джерел енергопостачання, цифровізації управління та міжвідомчої координації.

Останнім часом у світі загалом, та в Україні зокрема, спостерігаються суттєві зміни щодо принципів і механізмів регулювання енергетичного сектору, розширюється діапазон методів використання енергетики як інструменту досягнення різноманітних політичних цілей. Управлінська діяльність у цій сфері не є однозначною та простою, оскільки потребує врахування різних аспектів життєдіяльності країни, зокрема ресурсних, технічних, економічних, екологічних, організаційно-адміністративних, управлінських, соціальних, інноваційних, інвестиційних, політичних, геополітичних, безпекових, а також світоглядних засад енергозабезпечення життєво важливих потреб та функцій держави, суспільства, економіки. Окрім того, діяльність у сфері енергетичної безпеки може суттєво змінюватися у часі в тій самій країні залежно від поточної динаміки соціально-економічного, науково-технологічного та сталого розвитку, трансформації моделей функціонування енергетичних ринків [9, 4].

Критично важливим постає виконання завдання щодо відновлення та модернізації енергетичного сектору, переосмислення системних засад організації його стабільного функціонування та масової переорієнтації на відповідні альтернативні джерела, з використанням сучасних інформаційних

систем і технологій в управлінні [5, 10]. Запровадження державної політики щодо стимулювання споживання відновлюваних джерел енергії, встановлення фінансових інструментів відносно податкових пільг та імплементації нормативно-правової бази сприяють активізації інвестицій у сферу “зеленої” енергетики, відповідаючи європейському курсу в національній енергетиці [11].

При цьому одним із дієвих індикаторів вимірювання стану енергетичної безпеки є показник використання управлінських процесів, який характеризує рівень інституційної бази, законодавчого забезпечення, використання інформаційних систем і технологій та організації управлінської діяльності в енергетичній галузі. Він має охоплювати такі ключові аспекти: постановку цілей, планування, прогнозування, моніторинг, контролінг (зокрема, оцінювання ефективності й результативності, відповідності цілям), відповідне коригування цілей; управління власністю тощо [1, 3].

Забезпечення надійної обороноздатності та національної безпеки є одним із найскладніших завдань для сучасної системи державної влади, особливо в умовах воєнного стану та необхідності прийняття ефективних, швидких та людинозберігаючих управлінських рішень із огляду на існуючі загрози, ризики і небезпеки. Публічне управління та адміністрування в умовах війни потребує закріплення у законодавстві низки тимчасових норм правової дії, які разом із обмеженнями існуючих конституційних прав і свобод людини і громадянина повинні відповідати принципам права, міжнародно-правовим стандартам та зобов’язанням держави [6].

Для ефективного захисту суверенітету держави та її громадян потрібно мобілізувати якомога більшу кількість матеріальних ресурсів, щоб забезпечити нормальне функціонування державного економічного механізму та створити ефективний опір агресору [7]. У перспективі, за умови подальшого продовження активних бойових дій, вагомим ризиком залишатиметься значне зростання потреби у бюджетних коштах для підтримання на відповідному рівні обороноздатності держави, що в умовах обмежених фінансових надходжень буде призводити до максимальної економії інших видів видатків [2], зокрема для

розвитку енергетичної галузі. При цьому головними суб'єктами забезпечення енергетичної безпеки з питань організації та оцінки стану реалізації державної політики у цій сфері є Кабінет Міністрів України та Міністерство енергетики України [8].

Енергетичну безпеку необхідно розглядати як складну багаторівневу категорію, що охоплює сукупність економічних, технологічних, екологічних, організаційних та управлінських складових, спрямованих на забезпечення стабільного, безпечного та безперервного функціонування енергетичного сектору держави. До того ж, в умовах воєнного стану енергетична безпека безпосередньо пов'язана з обороноздатністю держави, ефективністю функціонування системи публічного управління, стабільністю економіки та забезпеченням базових потреб населення.

Військова агресія суттєво трансформувала підходи до державного управління енергетичним сектором України. Масовані атаки на енергетичну інфраструктуру призвели до пошкодження генеруючих потужностей, об'єктів передачі та розподілу електроенергії, що негативно вплинуло на функціонування промисловості, транспорту, житлово-комунального господарства та соціальної сфери. Водночас посилення енергетичних ризиків актуалізувало необхідність формування нової моделі державної політики, орієнтованої на забезпечення енергетичної стійкості та швидкого реагування на кризові ситуації.

Відтак, одним із ключових напрямів державної політики у сфері енергетичної безпеки є модернізація енергетичної інфраструктури. Відновлення та технічне оновлення об'єктів енергетики має здійснюватися з урахуванням сучасних принципів енергоефективності, децентралізації енергосистем, цифровізації управління та підвищення фізичної безпеки критичної інфраструктури. Особливого значення набуває розвиток розподіленої генерації, що дозволяє зменшити вразливість енергетичної системи до зовнішніх загроз та забезпечити безперервність енергопостачання в умовах кризових ситуацій.

Важливим результатом дослідження стало обґрунтування необхідності диверсифікації джерел енергопостачання та активізації розвитку відновлюваної

енергетики. Встановлено, що залежність від окремих джерел енергоресурсів створює значні ризики для національної безпеки держави, особливо в умовах військової агресії. У зв'язку з цим перспективними напрямками державної політики визначено: розвиток сонячної та вітрової енергетики; підтримку біоенергетики; стимулювання впровадження енергоефективних технологій; розвиток систем накопичення енергії; інтеграцію України до європейського енергетичного ринку.

Важливою складовою системи національної енергетичної безпеки є цифровізація управління енергетичним сектором. Сучасні інформаційні системи та цифрові технології дозволяють підвищити ефективність моніторингу функціонування енергетичної інфраструктури, забезпечити оперативне реагування на аварійні ситуації та покращити координацію між суб'єктами управління. Особливого значення набуває розвиток систем кібербезпеки, оскільки в умовах гібридної війни кіберзагрози є одним із ключових факторів дестабілізації енергетичного сектору. Процес формування ефективних механізмів кризового управління у сфері енергетичної безпеки вказує на необхідність створення комплексної системи управління енергетичними ризиками, яка має включати: стратегічне прогнозування загроз; моніторинг стану енергетичної інфраструктури; резервування енергетичних ресурсів; механізми швидкого реагування на кризові ситуації; міжвідомчу координацію; систему відновлення критичних об'єктів енергетики.

Враховуючи міжнародний досвід необхідно відзначити, що найбільш ефективні моделі державного управління у сфері енергетичної безпеки базуються на принципах енергетичної незалежності, розвитку інноваційних технологій, диверсифікації енергетичних ресурсів та активної міждержавної співпраці. У контексті євроінтеграції України важливим напрямом державної політики визначено гармонізацію національного енергетичного законодавства з європейськими стандартами та інтеграцію української енергетичної системи до енергетичного простору Європейського Союзу.

Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості використання запропонованих рекомендацій органами державної влади та місцевого самоврядування при формуванні стратегій енергетичної безпеки, розробленні програм відновлення енергетичної інфраструктури, удосконаленні механізмів антикризового управління та реалізації державної енергетичної політики. Окреслені підходи можуть бути використані також суб'єктами енергетичного ринку у процесі підвищення рівня енергетичної стійкості та ефективності управління енергетичними ресурсами.

На основі вище викладеного, запропоновано використання системного підходу до формування державної політики у сфері енергетичної безпеки, який передбачає поєднання інструментів стратегічного управління, цифровізації, кризового менеджменту та міжнародного партнерства. Забезпечення енергетичної безпеки України в системі національної безпеки в умовах воєнного стану потребує формування комплексної, адаптивної та стратегічно орієнтованої державної політики, здатної забезпечити стійкість енергетичної системи держави, ефективне функціонування механізмів публічного управління та створення передумов для стабільного післявоєнного розвитку України.

Висновки. Отже, забезпечення енергетичної безпеки України в умовах воєнного стану є одним із ключових напрямів державної політики та важливою складовою системи національної безпеки. Доведено, що повномасштабна військова агресія російської федерації суттєво посилила ризики функціонування енергетичного сектору держави, спричинивши масштабні руйнування енергетичної інфраструктури, порушення стабільності енергопостачання, зростання енергетичних загроз та посилення залежності окремих секторів економіки від безперебійного функціонування критичних енергетичних систем.

Ефективна державна політика у сфері енергетичної безпеки має базуватися на принципах системності, адаптивності, стратегічного планування, диверсифікації і децентралізації джерел енергопостачання, міжвідомчої координації та цифровізації управлінських процесів. Доведено необхідність формування комплексного механізму забезпечення енергетичної безпеки, який

поєднуватиме нормативно-правові, фінансово-економічні, організаційно-управлінські, технологічні та інформаційно-аналітичні інструменти. Обґрунтовано доцільність модернізації енергетичної інфраструктури, розвитку розподіленої генерації, стимулювання відновлюваної енергетики, впровадження сучасних систем енергетичного менеджменту та підвищення рівня кіберзахисту об'єктів критичної інфраструктури.

Встановлено, що ефективність державної політики значною мірою залежить від рівня взаємодії між органами державної влади, місцевого самоврядування, енергетичними компаніями, міжнародними партнерами та громадянським суспільством. Особливого значення набуває інтеграція України до європейського енергетичного простору та гармонізація національної енергетичної політики з європейськими стандартами енергетичної безпеки.

Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості використання запропонованих рекомендацій органами державної влади та місцевого самоврядування при формуванні стратегій енергетичної безпеки, розробленні програм відновлення критичної інфраструктури, удосконаленні механізмів антикризового управління та реалізації державної енергетичної політики в умовах воєнного стану.

Перспективи подальших наукових розвідок доцільно пов'язати з поглибленим дослідженням механізмів адаптації енергетичної системи України до умов післявоєнного розвитку та євроінтеграційних процесів. Особливої уваги потребують питання цифрової трансформації енергетичного сектору, розвитку систем кібербезпеки, удосконалення механізмів управління енергетичними ризиками та впровадження інноваційних технологій у сфері виробництва, розподілу й споживання енергетичних ресурсів. Крім того, перспективним напрямом досліджень є вивчення можливостей розвитку децентралізованої енергетики, використання відновлюваних джерел енергії, систем накопичення енергії та формування механізмів енергетичної незалежності територіальних громад. Подальші наукові дослідження мають бути спрямовані на розроблення сучасних моделей публічного управління енергетичною безпекою, здатних

забезпечити стійке функціонування енергетичної системи України, підвищення рівня національної безпеки та ефективне післявоєнне відновлення держави.

Список використаних джерел

1. Визначення рівня енергетичної безпеки України: аналіт. доп. / [Суходоля О. М., Харазішвілі Ю. М., Бобро Д. Г., Рябцев Г. Л., Завгородня С. П.]; за заг. ред. О. М. Суходолі. Київ: НІСД, 2021. 71 с.
URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2022-06/analytrep_02_2022.pdf.
2. Економічна безпека України в умовах високих воєнних ризиків та глобальної нестабільності: експ.-аналіт. доп. / [Базиліук Я., Власенко Р., Власюк О. та ін.]; за заг. ред. Я. Жаліла. Київ: НІСД, 2025. 104 с.
DOI: <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2025.03>.
3. Климчук О. В. Інформаційні системи і технології в управлінні: конспект лекцій. Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2021. 160 с.
URL: <https://surl.lt/rrcxff>.
4. Климчук О. В., Козловський С. В., Лавров Р. В. Стратегічні аспекти економіко-енергетичної політики України в контексті сталого розвитку. *Бізнес Інформ*. 2021. № 1. С. 65–76. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-1-65-76>.
5. Климчук О. В. Сучасні процеси розвитку в Україні інформаційних систем і технологій в управлінні підприємствами. *Актуальні проблеми, пріоритетні напрямки та стратегії розвитку України: тези доповідей I Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції, м. Київ, 15 березня 2021 року*. Київ: ІТТА, 2021. С. 199–201.
6. Муза О. Організаційно-правові засади забезпечення енергетичної безпеки України в умовах воєнного стану. *Науковий вісник Дніпровського державного університету внутрішніх справ*. 2023. № 1. С. 60–66.
DOI: <https://doi.org/10.31733/2078-3566-2023-1-60-66>.
7. Олексюк М. М. Безпека держави в умовах воєнного стану (характеристики та особливості). *Науковий вісник Львівського державного*

університету внутрішніх справ (серія економічна). 2022. № 2. С. 9–15.
DOI: <https://doi.org/10.32782/2311-844X/2022-2-2>.

8. Про схвалення Стратегії енергетичної безпеки: розпорядження Кабінету Міністрів України від 04.08.2021 № 907-р.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/907-2021-p#Text>.

9. Суходоля О. М., Харазішвілі Ю. М., Бобро Д. Г., Сменковський А. Ю., Рябцев Г. Л., Завгородня С. П. Енергетична безпека України: методологія системного аналізу та стратегічного планування: аналіт. доп. За заг. ред. О. М. Суходолі. Київ: НІСД, 2020. 178 с. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2020-12/sukhodolia_energy_security_sayt-1.pdf.

10. Тульчинська С. О., Солосіч О. С., Сінайко М. Д. Забезпечення енергетичної безпеки України в умовах воєнного стану. *Агросвіт*. 2025. № 8. С. 62–68. DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6792.2025.8.62>.

11. Klymchuk O., Khodakivska O., Kireytseva O., Podolska O., Mushenyk I. Prospects of biodiesel production: the place and role of Ukraine in the context of implementation of the eu green course. *Independent Journal of Management & Production (Special Edition ISE, S&P)*. 2022. Vol. 13. № 3. P. 225–240. DOI: <https://doi.org/10.14807/ijmp.v13i3.1990>.

УДК 340.13:347.99

Кронівець Т.М.

кандидатка юридичних наук, доцент, завідувач кафедри фундаментальних і
приватно-правових дисциплін
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця